

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ.

ΥΠΟ Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Ω, καλὸς τὸ μυρωμένο τοῦ Μαΐου χελιδόνι·
Χρυσῇ πούλια τὸ στολίζει καὶ δροσιὰ τὸ διαμαντόνει.
Ἦλθε, κ' ἀγκαλιάζ' ἡ αὔρα τὴν λευκὴν τριανταφυλλιά
Μ' ἐρωτόληπτα φιλιά.
Ἦλθε, κ' εἰς τὸ κάνιστρό μου ἀνθηρὰ λουλούδια βάζω,
Κ' εἰς τῶν Ἀθηνῶν ταῖς πρώταις—σ' αὐταῖς μόνον τὰ—μοιράζω.

Νάταις ἔρχονται . . . μετὰξι καὶ βελοῦδον παντοῦ τρύζει·
Εὐωδιάν, πρὶν νὰ φθάσουν, ἡ ἀβρότης τῶν σκορπίζει.
Ὅλαις θόρυβος καὶ γέλοια, σκωπτικαῖς ἰδοὺ περνοῦν,
Κ' ἡ τρελλαῖς μὲ τριγυροῦν.
Ἔ! τί κάμνετε; . . . μὲ τάξιν' ὅχι ἀρπαγαῖς· σταθῆτε.
Νὰ μὲ κλέψετε, Σειρήνες, ἀτιμωρητὲ θαρρῆτε;

Νὰ ἡ πρώτη! Σχιστὰ ῥάματα, μελανὰ, γοργὰ, δροσάτα·
Εἶναι ἄγγελος μαγείας ἡ προπέτις μαυρομμάτα.
Ἐλαφρὰ ὡς χελιδόνι, ὡς τὸ φίλημα τερπνὴ,
Κύνου τράχηλον κινεῖ,
Καὶ πετᾷ, πετᾷ ὡς χάρις καὶ περνᾷ ὡς ὀπτασία.
Λάβε, γόησσα, τὸ ῥόδον ἀφοῦ εἶσαι ἡ μαγεία.

Νὰ κ' ἡ ἄλλη! ὡς ὁ τύπος τοῦ Φειδίου ν' ἀνεστήθῃ,
Ζηλευτὸν, ἰδέτε, βρέφος εἰς χιονάτα κρατεῖ στήθη,
Καὶ τ' ἀχειλὶ της ἀρίνει χαμογέλοιο θελκτικόν,
Ὡς τοῦ Ῥαφαήλ εἰκῶν.
Τὴν γαζίαν μου, ὦ νύμφη, « ἄνθος Σολωμοῦ » βαπτίζω (1),
Μ' εὐσεβὲς τὴν λούω δάκρυ καὶ τὴν κόμην σου στολίζω.

(1) Τὸ ἄνθος τοῦτο ἡγάπα περιπαθίστατα ὁ εὐγενὴς Σολωμός. Ὅτε μετὰ τοῦ
Σηλωτοῦ Ζαμκελίου ἐκλήθημεν ποτὲ εἰς τὴν τράπεζάν του, χωρὶς γαζίαν, μὲ

Πεταχτή, κακιά σὰν βρέφος νὰ, πετιέτ' ἐμπρός μου ἄλλη·
Τὰ δυὼ ῥάματα τῆς σμαράγδια, καὶ τὰ χεῖλη τῆς κοράλλι !
Πλὴν ποῦ φεύγει ; . . . Πεταλούδα, τὴν μαμμὰ σου νὰ χαρῆς,

Μιὰ στιγμή δὲν καρτερεῖς ;

Τὸ μαντήλι τῆς δαγκάνει ὥς νὰ μ' ἔλεγε « νὰ σκάσης. »
Ἀεμονιᾶς τῆς δίνω ἄνθος· μὲ τὸ παίρνει κι' ἂν τὴν πιάσης !

Τόπον κάμετε· μὲ νέκταρ ὥς νὰ ἔπλυνε τὸ σῶμα,
Ἔρχεται κ' ἡ Ὀδδάλισκη μὲ τὸ ρόδιόν τῆς χρῶμα.
Σὰν τῆς πούλιας τὸ διαμάντι χύνει κάθε τῆς ματιὰ

Γοργοκίνητη φωτιά.

Λάβε, Κίρκη· εἰς τὰ μαλλιά σου τῆς μυρτιάς κλαδὶ ταιριαῖζε.
Κ' εἰς λευκὸν ἐκείνη στῆθος τὴν μυρτιά μὲ γέλοια βάζει.

Ὡσὰν ὄνειρον, ἰδέτε, ἀερῶδες πλάσμα ἓνα
Σείει τὸ λευκὸν τοῦ πέπλου καὶ τὸν κύκνειον αὐχένα.
Ίλαρὸν, βαθὺ, ρεμβῶδες βλέμμα θλίψεως πλανᾷ

Εἰς πελάγη καὶ βουνά . . .

Χερουβὴμ, τὴν εἶπα, θέλεις γίασεμι νὰ σὲ στολίση ;
Γαλανὰ δυὼ ῥάματα στρέφει καὶ μὲ λέγει « κυπαρίσσι. »

Ἕνα μ' ἔμεινε· κάμμιὰ σας δὲν ζητεῖ νὰ μὲ τὸ πάρη ;
Εἶν' ἡ χήρα τῶν ἀνθέων, τῆς ἰτιάς πτωχὸ κλωνάρι.
Ὅταν ἔζης, ἀδελφὴ μου, ὥς εὐῶδες κρίνον ζῇ,

Τ' ἀγαπούσαμεν μαζῇ . . .

Αἰμυλία μου· εἰς δύω τὴν ἰτιάν, ἰδοῦ, χωρίζω,
Καὶ τὸ μνημὰ σου ἐν μέρει καὶ τὸ στῆθος μου στολίζω.

εἶπε, δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω ποτέ μου· ἂν τύχῃ νὰ μοῦ λείψῃ, παίρνω καρπὸ λεμονιάς. Ἐκτοτε δὲν ἀνέφρα τὴν γαζίαν εἰμὶ διὰ τῶν λέξεων « ἄνθος Σολωμοῦ. »
Ἐθε νὰ υἱοθετηθῇ τὸ γλυκὺ ὄνομα τοῦτο, διὰ νὰ συνενόηθῃ τὴν ποίησιν μὲ τὴν εὐωδίαν.